

Okolo důstojných andělů se honili dva nezbední andělíčky. Jeden pěvec jim to zatrhl a přísně je zastavil. Nezbedové si stoupli do pozoru a přidali se ke zpěvu. Andulka se tomu usmála a vtom ji vyrušila Mařenka. Vidina andělů se Andulce rázem rozplynula.

„Mařenko, já tam viděla andělíčky,“ vzrušeně oznamovala a ukázala na nebe. „A oni zpívali a hráli na takový inštrumenty.“

Mařenka koukla nahoru. Viděla jen mráčky, poklidně plující po modré obloze.

„To se ti jen zdálo, Andulko!“ zakroutila hlavou, vzala sestřičku za ruku a táhla ji za ostatními.

Cesta vedla okolo kapličky s obrazem Panenky Marie s Jezulátkem v náručí. Andulka se zadívala na děťátko.

To je ten Ježíšek, co nám nosí dárky? zamyslela se. Chtěla se na to zeptat Mařenky, ale ta už byla daleko vpředu.

Pak šli koledníci lesem okolo jesliček se senem a pan učitel Janek si vzpomněl na mnicha Františka z Assisi. Ten jako první postavil před dávnými časy v Itálii betlémský výjev a prý se mu zjevil v jesličkách živý Ježíšek.

A pan učitel Janek, stejně jako tenkrát svatý František, zazpíval do lesního ticha o narození Páně.

*Narodil se nám
všeho světa pán,
jenž zde leží, ach,
 nahý v jesličkách.*

Andulka se zadívala na jesličky a překvapením otevřela pusou. Jako kdyby v jesličkách uviděla malého Ježíška!

„Tak pojď, Andulko, nebo nám utečou!“ volala ji Mařenka.

Andulka zamrkala očičkama a rozeběhla se za sestrou. V tu chvíli do jesliček skočila hnědá zaječice s malým zajíčkem a oba se nerušeně uvelebili v seně.

Koledníci zatím vyšli z lesa a na planince mezi kopci uviděli chalupu Vojtových. U plotu stál na stráži sněhulák s modrým hrcem elegantně naraženým na hlavě a s koštětem výhruzně zapíchnutým v boku. Až k nim se rozléhalo štípání dříví. Honzík potěšeně ukázal na chalupu.

„Tam bydlí můj kamarád Martínek!“ oznámil hrdě ostatním.